

Bilag 2.

Boligkommissionen af 1916.

Kristiansgade 2. — København.

Den 28. September 1917.

I Skrivelse af 16. f. M. har det høje Ministerium udbedt sig en Udtalelse fra Kommissionen angaaende eventuel Forlængelse af Huslejeloven og Fremlejeloven. Saaledes foranlediget skal Kommissionen udtale følgende:

Kommissionens Flertal (nemlig samtlige Medlemmer undtagen Mikael Johansen) betragter det som nødvendigt, at Huslejeloven forlænges, og anbefaler, at dette sker for mindst 1 Aar. De vanskelige Forhold for Byggeriet har nemlig medført, at Forsyningen med Boliger efterhaanden er kommet saa langt tilbage for Forbruget, at det vil vare længe, inden en Frigivelse af Huslejen ikke vil kunne give Anledning til Misbrug. Angaaende de enkelte Paragraffer i Loven skal følgende bemærkes:

ad § 2, 5te Stykke. Efter „Suppleanter“ foreslaas tilføjet: „— deraf 1 Ejerrepræsentant og 1 Lejerrepræsentant —“.

ad § 3. Sidste Punktum foreslaas formuleret saaledes, at Parterne i alle Fald faar Lejlighed til at udtale sig.

ad § 5. Denne Paragraf hidrører i det væsentlige fra det af Kommissionen udarbejdede Forslag til Lov om Boliganvisningskontorer § 7, men ved Overførelsen har det været nødvendigt at ændre Udtrykket „en Person, der for samme Tidsrum har Raadighed over en anden Lejlighed indenfor Kontorets Omraade“ saaledes, at „indenfor Kontorets Omraade“ nu er ændret til „indenfor Kommunen“. Herved er Bestemmelsens Betydning imidlertid indskrænket væsentligt, idet Formaalet — at hindre en Person i at leje 2 Lejligheder — nu ikke længere naas, naar den ene Lejlighed er en Sommerlejlighed i en Nabokommune. Ovennævnte Flertal (med Undtagelse af Berg) skal derfor foreslaa at ændre Formuleringen til „indenfor Kommunen eller dens Nabokommuner“. Det maa nemlig antages, at Lejligheder i disse Kommuner meget ofte vil kunne tages i Brug til Vinterlejlighed af en Person med Erhverv i Byen og saaledes uden at gribe ind i hævdvundne Hjemforhold kan bidrage til at aflaste Byens Boligmangel. Det bemærkes, at Personer, der ejer en saadan Villa, eller i Forvejen har lejet den, ikke rammes af Bestemmelsen, samt at Paragraffen, selv med den ændrede Formulering, vil virke svagere end efter det oprindelige Forslag, fordi Myndigheden ikke udøves af den for flere Kommuner fælles Bestyrelse for Anvisningskontoret, men af det lokale Huslejenævn, og kun hvor et saadant findes.

ad § 7. Da en Fordring om Lejeforhøjelse paa Grund af Stigningen i Vedligeholdelsesudgifterne ikke bør imødekommes, hvis Ejeren gennem Indskrænkning af Vedligeholdelsesarbejderne skaffer sig Ækvivalent for Prisstigningen, foreslaas der i § 7, 1ste Stykke efter „normale Forhold“ tilføjet som nyt Punktum: „Ved sine Afgørelser bør Nævnet tage Hensyn til de faktisk medgaaede Udgifter til vedkommende Ejendoms, herunder navnlig Lejlighedernes, Vedligeholdelse“. Paragraffens 3die Stykke berører et overordentlig vanskeligt Forhold, og det har været Tvivl underkastet, om Nævnets Ret til at forhøje Godtgørelsen for Centralvarme m. m. gjaldt uden Varsel for Lejeren. Kommissionen anbefaler, at Bestemmelsen formuleres saaledes, at der intet længere Varsel kræves; med de nu gældende Brændselspriser kan det være ganske ruinerende for en Husejer at skulle opvarme til en uforandret Pris, medens Lejeren under denne Forudsætning vilde være langt gunstigere stillet end Beboerne af Lejligheder uden Centralvarme, og uhder tiden vil kunne undgaa Forhøjelsen ved at flytte; en vis Ret til at flytte med kort Varsel vil dog være et naturligt Supplement til Ejerenes Ret til at kræve Lejepaalæg med kort Varsel.